Για τις εκτρώσεις, τους Ιερούς Κανόνες, τον πνευματικό και την εξομολόγηση (Γέροντος Κλεόπα Ηλίε)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 23 Οκτωβρίου, 2012

Καλύτερα να μην γεννιόταν η γυναίκα εκείνη που σκοτώνει τα παιδιά της. Διότι είναι αμαρτία εναντίον του Αγίου Πνεύματος. Και έπειτα, που έπρεπε να βρίσκει ο Θεός καλύτερη κατοικία για το παιδί παρά στη κοιλία της μητέρας του; Και από ’κει το βγάζεις και το πετάς στα σκυλιά και το σκοτώνεις; «Ποια λέαινα, λέει ο άγιος Εφραίμ ο Σύρος, ποια αρκούδα θα σκότωνε ποτέ το μικρό της; Και εσύ, λογικό ον, κάνεις χειρότερα από τα άγρια ζώα, όταν έφτασες να σκοτώσεις τα παιδιά σου». Πήγαινε στο δάσος για να συναντήσεις μια αγριογουρούνα με γουρουνόπουλα. Εγώ ήμουν στο δάσος, έμεινα εννέα χρόνια και επτά μήνες μόνος μου σ’ ένα βουνό στο «Ποϊάνα Κραϊνικούλουι». ΄Ημουν μόνος μου. Όταν βρεθήκαμε αντιμέτωποι, ο Θεός φυλάξοι, γύρισα διότι είχα ένα έλατο και γαντζώθηκα απ’ αυτό. Σάν αστραπή ώρμησε πάνω μου. Όταν αγγίξεις το γουρουνόπουλο σκόνη σε έκανε˙ εκεί μπορείς να πεθάνεις. Και οι κυνηγοί τις φοβούνται. ΄Ετσι φυλάει το αγριογούρουνο τα γουρουνόπουλά του. Οι χριστιανές μητέρες μόνο σκοτώνουν τα παιδιά τους! ΄Ετσι είναι οι νόμοι της φύσης που άφησε ο Θεός˙ η μητέρα να φυλάσσει τους υιούς της. Να είναι όμως ο λογικός άνθρωπος χειρότερος από τα ζώα και τα κτήνη και να σκοτώνει τα παιδιά του; Αλλοίμονο για τέτοιες μητέρες! Θεός φυλάξοι! Όλες οι αμαρτίες είναι βαριές, αλλά αυτή είναι βαρύτερη από όλες. Γι’ αυτό οι ΄Αγιοι Πατέρες την τιμωρούν τόσο βαριά....

* * * *

Ποιο είναι το σημαντικότερο και πιο ωφέλιμο επιτίμιο που πρέπει να δοθεί στην ιερά εξομολόγηση; Στους παλαιούς καιρούς, όταν οι χριστιανοί είχαν μεγάλη φιλοτιμία και ευλάβεια να κοινωνήσουν πιο συχνά με τα άγια Μυστήρια, το βαρύτερο επιτίμιο τότε ήταν η αποκοπή για συντομότερο η μακρότερο χρόνο από τη Θεία Κοινωνία. Γι’ αυτό και οι κανόνες των παλαιών Πατέρων, όπως ο Μέγας Βασίλειος, ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης κ.λπ. απαγόρευαν στους αμαρτωλούς, με βαριές αμαρτίες, την θεία Κοινωνία, ενίοτε μέχρι και 10, 15 η ακόμα 20 χρόνια» και τους εφάρμοζαν στην εξομολόγηση τα τέσσερα βήματα επιτίμησης˙ το κλαυμα στην πόρτα της εκκλησίας, το γονάτισμα στον πρόναο και η μετοχή μαζί με τους πιστούς στην εκκλησία. Μόλις στο τέλος τους δέχονταν στη θεία Κοινωνία (βλ. καν. 11 του αγ. Γρηγορίου

Νεοκαισαρείας). Τώρα όμως, που η πίστη χαλάρωσε και οι περισσότεροι χριστιανοί κείνται στο βάθος της αναισθησίας και της έλλειψης ευλάβειας προς την θεία Κοινωνία με το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, νομίζω πώς το μεγαλύτερο επιτίμιο για τη διόρθωση των ψυχών τους είναι η εγκατάλειψη των εξομολογηθέντων αμαρτιών και η πάλη εναντίον τους μέχρι θανάτου. Η νηστεία, η προσευχή, η ελεημοσύνη, οι μετάνοιες και άλλες ασκήσεις να τους δίνονται κατά τη δύναμη, κατά την κατάσταση της υγείας τους και κατά τη σοβαρότητα των αμαρτιών τους, σύμφωνα με την ακρίβεια και την οικονομία των ιερών κανόνων….

Αλλά πάνω απ’ όλα να εγκαταλείψουν τις αμαρτίες, διότι η εγκατάλειψη των αμαρτιών, κατά τους αγίους Πατέρες, είναι αληθινή μετάνοια. Ο άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος λέει ότι˙ «το χειρότερο της αμαρτίας είναι να διάγεις στην αμαρτία, και το χειρότερο της πτώσεως είναι να μην σηκώνεσαι από την αμαρτία». Επομένως, αν το φοβερότερο πράγμα είναι να διάγει κανείς στην αμαρτία, τότε το ωφελιμότερο είναι το επιτίμιο της εγκατάλειψης της αμαρτίας. Αν το χειρότερο πράγμα της πτώσεως είναι να κείται κανείς στην πτώση του, τότε το μεγαλύτερο και ωφελιμότερο επιτίμιο είναι να σηκωθούμε από την πτώση! Οι ιεροί κανόνες, τόσο οι αποστολικοί, όσο και των οικουμενικών και τοπικών Συνόδων και των αγίων Πατέρων, ήταν πάντοτε, είναι και θα είναι κανόνες και καθοδηγοί των ψυχών, και εμείς όλοι πρέπει να υποτασσόμαστε και να φυλάσσουμε αναλλοίωτα τους ιερούς κανόνες, διότι «οποίοι δεν τους τηρούν υποβάλλονται σε φοβερές δοκιμασίες και επιτίμια»….

Δεν είναι οι ιεροί κανόνες η αιτία για την απομάκρυνση των χριστιανών από την Εκκλησία του Χριστού, αλλά η μη φύλαξη της ακρίβειας και της οικονομίας των οριζομένων από τους κανόνες πραγμάτων απομακρύνει τους ιερείς και τον λαό από την Εκκλησία του Χριστού. Πάντοτε οι ιεροί κανόνες είναι προς όφελος και προς σωτηρία των ψυχών, ακόμα και εκείνοι που έχουν ιστορική μόνο αξία και δεν εφαρμόζονται πια σήμερα. Οι ιστορικοί κανόνες μας δείχνουν πως εφαρμόζονταν τότε από τους αγίους Πατέρες και από τους ηγέτες της Εκκλησίας, όταν αιρέσεις και διωγμοί επιτίθεντο κατά της Εκκλησίας. Αυτό το πράγμα δεν είναι ασήμαντο για τον προσανατολισμό εκείνων που ποιμαίνουν σήμερα την Εκκλησία του Χριστού. Οι κανόνες, οι οποίοι περιέχουν μέσα τους δόγματα και ηθικούς νόμους δεν έχασαν την αξία τους με τίποτε. Αυτοί είναι σαν φάροι φωτός της Εκκλησίας, προς καθοδήγηση του ζωντανού καραβιού που είναι η Εκκλησία του Χριστού, η οποία πλέει στα κύματα των αιώνων προς το λιμάνι της σωτηρίας. Επομένως σε κανέναν δεν επιτρέπεται να κατηγορήσει τους ιερούς και θείους κανόνες για την κακία που εξουσιάζει σήμερα εκείνους που δεν έχουν φόβο Θεού. ΄Ενα πράγμα να έχουμε στο νου μας. Οι ιερείς

και οι ποιμένες να γνωρίσουν καλά την ακρίβεια και την οικονομία των ιερών κανόνων και να τους εφαρμόζουν κατά τους καιρούς και από περίπτωση σε περίπτωση στην κάθε πληγωμένη από αμαρτίες ψυχή.…

Ο πνευματικός δεν είναι παρά ένας μάρτυρας ενώπιον του Θεού, ένα όργανο διά του οποίου το Άγιο Πνεύμα ενεργεί το μυστήριο της συγχώρησης των αμαρτιών. Ο πνευματικός ερμηνεύει και εφαρμόζει τον νόμο του Θεού για την θεραπεία της ανθρώπινης ψυχής. Αν ο πνευματικός διαπιστώνει ότι κάποιος δεν είναι ειλικρινής, έχει χρέος να τον απορρίπτει από την εξομολόγηση. Αν δεν θα έκανε έτσι θα σήμαινε ότι ο πνευματικός δεν λειτουργεί στο Θεό με πίστη, με καθαρά και αφοσιωμένη καρδιά. Η μετάνοια είναι ένα από τα επτά μυστήρια που ενεργεί το Άγιο Πνεύμα κατά αόρατο τρόπο διά της ορατής λειτουργίας του πνευματικού.…

Ο πνευματικός έχει το μεγάλο καθήκον να επιτηρεί τα πνευματικά του τέκνα, να τους διδάσκει αδιαλείπτως και να προσεύχεται στο Θεό για τη σωτηρία τους. Και τα πνευματικά τέκνα έχουν το χρέος να υπακούουν στις διδασκαλίες του πνευματικού τους, να του ζητούν πάντοτε συμβουλή και ευλογία για όλα, να κάνουν το οριζόμενο επιτίμιο, να κοπιάζουν για τη διόρθωση τους και να προσεύχονται για τον πνευματικό τους πατέρα. Το έργο του πνευματικού «είναι εσωτερικό δικαστήριο της χριστιανικής ψυχής, η οποία έχει μέσα της την βασιλεία του Θεού, έχοντας ως δικαστή την συνείδηση της, δηλαδή την αυτογνωσία, σε σχέση με τους νόμους του Κυρίου, με την βοήθεια των οποίων ο ιερέας μπορεί να διακρίνει ανάμεσα στο καλό και στο κακό. Εφ’ όσον ο χριστιανός δεν μπορεί να γνωρίσει με ακρίβεια τον εαυτό του, ούτε τον νόμο του Θεού δεν το ξέρει πλήρως, ούτε την εφαρμογή στις δικές του πράξεις δεν μπορεί να την κάνει αμερόληπτα. Για να συμπληρώσει την εσωτερική αυτή κρίση απευθύνεται σε έναν εξωτερικό κριτή, όμοιό του, αλλά ανώτερο διά της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, τον οποίο τον συμβουλεύεται και από τον οποίο ζητάει αυτό που του λείπει, συγχώρηση, φως και αλήθεια». Η αποστολή του πνευματικού είναι να εξετάσει, να καθοδηγήσει, να κρίνει εν τω ονόματι του Χριστού, να δώσει την απόφαση της λύσεως η της μη λύσεως των αμαρτιών, με όρους η άνευ όρων. Γίνονται δε όλα στο πλαίσιο των νόμων του Θεού που τους δίνει η Αγία Γραφή και η ιερά Παράδοση, εκτός αυτών δεν μπορεί να υπάρχει δέσιμο και λύση αμαρτιών, φως και εκκλησιαστική αλήθεια (Ιω. 14, 15-30˙ 15, 1-14).

* * * *

Μπορεί κανείς να σωθή χωρίς πνευματικό και χωρίς εξομολόγηση; Όχι. Κανείς δεν μπορεί να σωθεί, ούτε λαϊκοί ούτε μοναχοί ούτε κληρικοί, χωρίς την εξομολόγηση

των αμαρτιών και χωρίς τη λύση από τον πνευματικό, κατά τον λόγο του Κυρίου που λέει˙ «λάβετε Πνεύμα Άγιον, αν τίνων άψητε τας αμαρτίας, αφίενται αυτοίς˙ αν τίνων κρατήτε, κεκράτηνται» (Ιω. 20, 23). Και σε άλλο χωρίο˙ «όσα εάν δήσητε επί της γης, έσται δεδεμένα εν τω ουρανώ, και όσα εάν λύσητε επί γης, έσται λελυμένα εν τω ουρανώ» (Ματθ. 18, 18). Επομένως πως θα μπει κανείς στη βασιλεία των ουρανών μη όντας λελυμένος στη γη από τις αμαρτίες του; Διότι η εξουσία αυτή δόθηκε μόνο στους εκλεκτούς, δηλαδή στους Αποστόλους, στους Επισκόπους και στους Ιερείς, και όχι στους λαϊκούς. Πρέπει όλοι να έχουμε τους πνευματικούς μας και να εξομολογούμεθα τακτικά, ακόμα και εκείνοι οι οποίοι νομίζουν ότι δεν έχουν αμαρτίες. ΄Ετσι μας διδάσκει ο άγιος Απόστολος και Ευαγγελιστής Ιωάννης˙ «εάν είπωμεν οτι αμαρτίαν ουκ έχομεν, εαυτούς πλανώμεν και η αλήθεια ουκ, έστιν εν ημίν. εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, πιστός έστι και δίκαιος, ίνα άφη ημίν τάς αμαρτίας και καθαρίση ημάς από πάσης αδικίας» (Α’ Ίω. 1, 8-9). Και ο άγιος Συμεών Θεσσαλονίκης δείχνει λέγοντας˙ «Όλοι πρέπει να μετανοήσουμε, και λαϊκοί και μοναχοί και ιερείς και αρχιερείς. Να μετανοήσουμε όλοι (να εξομολογηθούμε) για να σωθούμε». Χωρίς εξομολόγηση κανείς δεν μπορεί να σωθεί, επειδή «πολλά γαρ πταίομεν άπαντες» (Ιακώβ 3, 2). Πας άνθρωπος συλλαμβάνεται και γεννιέται με αμαρτίες (Γεν. 8, 21˙ Ψαλ. 50, 6˙ Ματθ. 7, 11˙ Ρωμ. 3, 11). Η Αγία Γραφή μας δείχνει ότι «η δε αμαρτία γεννά τον θάνατον» (Ιακ. 1, 15) και ότι «τίποτα ακάθαρτο δεν θα εισέλθει στη βασιλεία των ουρανών». Να ενθυμούμαστε ότι «αμαρτία είναι η καταπάτηση του νόμου του Θεού και ακαθαρσία ενώπιον Του», και ότι η οργή του Κυρίου έρχεται πάνω στους κακούς και αμαρτωλούς, οι οποίοι πεθαίνουν ανεξομολόγητοι και χωρίς μετάνοια. Οι αμαρτωλοί, δι’ εξομολογήσεως και μετανοίας, στρέφουν την δίκαια οργή του Θεού και αποκτούν την σωτηρία, των ψυχών τους.…

(«Ο ΟΣΙΟΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥ. Ο ΑΣΚΗΤΗΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (1884-1980)» Τεύχος 13. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ – ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2005. Θεσ/νίκη Έκδοσις: «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»)

(Πηγή ηλ. κειμένου: aktines.blogspot.gr)